

BM cyklo-tours

TOUR 2006

Dobrý den a ahoj!

Zdravíme všechny čtenáře naší rubriky. Dnes vám představíme už **osmý ročník naší cyklo-expedice, který jsme jeli 8.-14. 7. 2006**. Byla to opět ryze pánská jízda – ve stejné sestavě jako předchozí rok – tj. já, Béd'a a Šimi.

Bylo léto 2006 a my se rozhodli vyrazit na naší letní expedici. Tentokrát nás čekala výzva na jih Čech do obce Staňkov. Zrovna tam byli na dovolené moji rodiče, moje přítelkyně Aneta, která s námi na kole jednou byla, její sestra Markéta a moje neteř Karolína. Byli na hasičské maringotce HZS Nymburk, u kterých Míra Škornička (manžel mojí mámy) pracoval.

Vyrazili jsme v sobotu 8.7. ve 3:55 ráno z Kostomlat. Cesta vedla klasicky směrem na Litol, Starý Vestec, kde byla pauza a snídaně jako vždycky. Pak dále do Kounic a Českého Brodu.

Pak přes Krupou do Kostelce nad Černými lesy. Před ním musíme projet údolí Dolní Peklov, kde jeho klesání je příjemné, ale stoupání dává zabrat. Navíc je jeho závěrečná část po „kočičích hlavách“ a končí až v Kostelci na náměstí. Tady dáváme v 7:05 pauzu a pivko.

Potom pokračujeme mírnými houpáčky až do obce Konojedy, kde je bezva klesání a potom ještě za nějaký ten kousek je druhé klesání do Stříbrné Skalice. Tam se dáváme směr Sázava-Černé Budy. V Sázavě dáváme v 9:00 hodinovou pauzu u malého krámku za mostem. Dál na nás čekalo stoupání z údolí Sázavy do Dojetřic, kde si musíme dát další pauzu. Po pauze ještě dostoupáme až k dálnici D1.

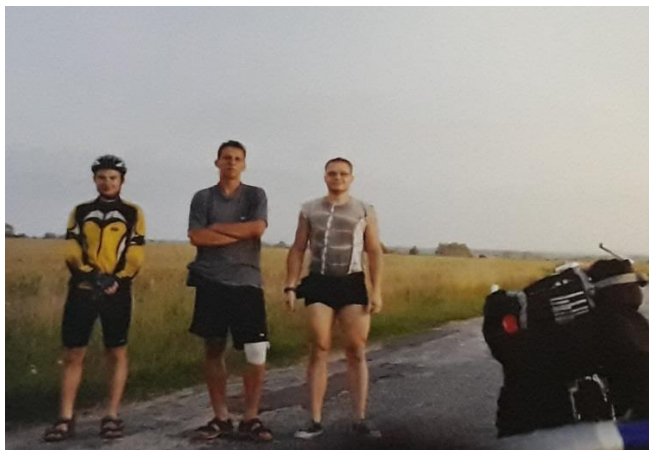

Tu podjíždíme u Ostředka a padáme dolů do Divišova. Mají tu na náměstí příjemnou hospůdku a dobře tu vaří, tak se tu úderem poledne zastavujeme na oběd. Po obědě pokračujeme zvlněnou krajinou do Vlašimi. V místním obchodě nakoupíme zásoby a valíme dál do Louňovic pod Bláníkem. Zde dáváme v 16:40 půlhodinovou pauzu.

Je odsud hezký výhled na Blaník. Potom naše cesta pokračovala dál do obce Kamberk. Tady jsem vyhlédl v mapě místo pro stan na přespání. Akorát to nebylo ono. Běďa povídá: „*Tak pojedeme dál až do Tábora, je tam kemp a já tam zavolám, jestli mají volno*“. Blížil se večer a náš tým po dobré večeři v Kamberku pokračoval ve 20:30 směrem na Tábor. Najednou se za Mladou Vožicí začalo blýskat a po chvílce i hřmět. „*Co teď?*“, povídám. Stojíme na návsi malé vesničky jménem Dolní Hrachovice. Běďa jenom na to: „*Tak to zapíchneme tady na návsi a ráno hned vypadneme, to snad nebude nikomu vadit*.“ V rychlosti stavíme ve 21:45 stany mezi rybníčkem a obecním úřadem a jdeme spát. Bouřka nás v noci o fous minula. Druhý den ráno byl vedle stanu slyšet hluk. Byl to obecní pracovník s motorovou kosou a sekal trávu. Asi dostal „befel“ od nadřízených, že nás má nějakým způsobem vystřadit. Tak tedy v 10:00

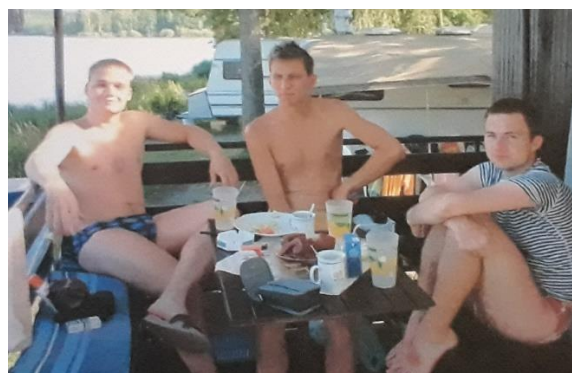
balíme a vyrážíme pryč. Teď už nejedeme přes Tábor, nýbrž na Chýnov. Tady si v 10:35 dáváme zaslouženou snídani. Znovu v sedlech jsme až ve 12:15 a jedeme směr Radenín, Krtov a Choustník, kde si ve 14h dáváme oběd. Po těch kopečcích nám vyhládlo! Po obědě trochu bloudíme, protože nám unikla odbočka z hlavní silnice. Do Tučap, které měly následovat, musíme jet zajižďkou. V tom jsem ale na mém favoritu dostal na předním kole defekt. Průraz. Povídám: „*No co se dá dělat, musím to opravit, ale napřed musím z kola sundat kapsy, ještě že mám náhradní duši.*“ Po technické pauze konečně míříme do Tučap. Zrovna začíná pršet a my se na hodinu schováváme v místní benzince.

Po dešti udáváme kurz směrem na Kardašovu Řečici, kde se stavujeme v 17:35 v místní „občerstvovně“ na náměstí. Potom pokračujeme dál na Mnich a Ratiboř. V tom mi začne zvonit telefon a z něj se ozývá Míra: „*Ahoj kluci, tak jak se vám šlape a kde jste?*“ Jen odpovím: „*J sme v Ratiboři, ještě ti zavolám, teď šlapeme.*“ Míra si po tomhle krátkém rozhovoru myslel, že jsme v Ratibořicích, ale ty jsou u Náchoda – na opačné straně republiky. Jenže my stále jedeme na jih – na Hatín, Stráž nad Nežárkou, Pístinu, Stříbřec, Mníšek, Mirochov, až do obce Staňkov.

Je 21:30 a už je skoro tma. Dáme si tedy ještě pivko v kiosku *U Šanyho*. Před 22h se přesouváme do kempu Oasa, který je vzdálen asi 500 metrů podle rybníka. Zastavíme u maringotky HZS Nymburk a já zabouchám. Vyleze Míra a hlasitě praví: „*Nazdar, co tady děláte? Vždyť máte přijet až zejtra*“ a nevěřicně kroutí hlavou. Všichni nás přišli přivítat a pomáhají nám ve tmě postavit stan vedle maringotky. Potom usedáme na terasu maringotky a ještě vyprávíme zážitky z cesty. Na půlnoc zalézáme do stanu – byl to dlouhý den. Další den ráno vegetíme u stanu a odpočíváme, no prostě relax. V maringotce, kde spali naši, Anet, Markéta a malá Karolína, nacházíme útočiště.

U oběda moje máma povídá: „*Honzo dej si pořádně, kdyžtak ti ještě přidám*“. A Honza, v tu dobu kluk štíhlý jako proutek, odpověděl: „*Díky, já nebudu, já jedl včera*“. Tahle hláška nás s Bédou baví dodnes – často si na ni při různých příležitostech vzpomeneme.

Další den jsme si udělali výlet po okolí – mimo jiné do Chlumu u Třeboně.

Ve čtvrtek 13.7. nastal čas odjezdu. Všechno se nám povedlo celkem rychle zabalit, a tak se se všemi rozloučíme, poděkujeme za azyl a v 9:45 vyrážíme na sever – zpět k domovu.

Trasa vedla na: Mirochov, Stříbřec, Stráž nad Nežárkou, Děbolín a Lodhěřov. V Lodhěřově byla 13:20-14:20 zastávka na oběd.

Po obědě valíme směr Deštná a Černovice, před kterými si fotíme úzkorozchodnou železnici u zastávky Dobešov.

Pak už dále na Obrataň a Pacov, kde zastavujeme na téměř dvouhodinovou pauzu v 18:25. Za Pacovem je klesání. Pak projíždíme údolím, kde silnice II/128 mírně stoupá a hrozně se tam ve vedru lepil asfalt. „*To je jako bych měl před sebou radlici a hrnul sníh, jaký to tady má odpory!*“, povídá Běďa. Ve vesnici Salačova Lhota (dnes je tu obchvat, ale tehdy nebyl, takže jsme několikrát projížděli skrz ni) následuje slušné stoupaní na vrch Strážiště (silnice tu má nejvyšší kótu cca 700 m.n.m.; nejvyšší bod kopce je udáván 744 m.n.m). Zde překonáváme náš dosavadní výškový rekord z roku 2005 (vesničku Cunkov) o nějakých padesát výškových metrů. Po vyčerpávajícím stoupaní nám bylo odměnou klesání do Lukavce a Čáslavska. V Čáslavsku jsem zjistil, že moje zadní kolo je prázdné. Náhradní duše už nebyla a to rozhodlo, že budeme nocovat zde – a zase „na divoko“. Tentokrát jsme o tom řekli dvojici místních obyvatel, aby věděli, že nejsme žádní vagabundi. Stany stavíme na trávníku u kostela ve 21:45. Ráno, po opravě mého kola, vyrážíme v 9:00 směrem na Čechtici, Tehov a Kácov.

V Kácově Běďa povídá: „*Budeme tu nocovat?*“. Já jen odvětil: „*Mám rozpáraný zadní plášť, dojedeme to dnes domů ať tu náhodou nemám další defekt*“. Z Kácova tedy stoupáme na

Zbizuby a klesáme do Uhlířských Janovic. Tam si (lehce po 15h) dáváme na zahrádce restaurace pozdní oběd a zrovna začalo pršet. Že šlo o slušný liják je trochu vidět na fotografii níže vpravo.

Ale nám to bylo úplně jedno. S velkým smíchem se zvedáme od stolu, když vidíme, že během pár vteřin jsou talíře plné vody, jak do nich z boku vítr hnal déšť. Tady už bylo jasné, že večer budeme doma a to nás samozřejmě posilovalo. V dešti tedy sedáme v 16:35 na kola a pádíme do Horních Krut, Lhotek, Kouřimi a samozřejmě zastavujeme na „truckstopu“ Chotouň, kde v 18:35 děláme naše další legendární foto. Tady po dešti nebylo ani památky, naopak se zase udělalo slušné vedro.

Potom už pokračujeme do Tatců. Za nimi je vidět panorama Nymburska a části polabské nížiny. Čím víc se blížíme domů tím jedeme rychleji. Prolétneme skrz Milčice a nadjedeme dálnici D 11.

Pak už Sadská a Nymburk, kde to bereme přes „železnák“ a hurá do Kostomlat k Béd'ovi na závěrečné foto, pořízené ve 20:15.

Šimi u Bédi tentokrát přespal do druhého dne a jel pak domů autem, které měl u Bédi po dobu naší expedice zaparkované.

Konečné skóre 8. expedice BM Cyklo-tours z roku 2006 (podle Béd'ova tachometru):

- ujetá vzdálenost **392 km**;
- průměrná rychlost **18,8 km/h**;
- maximální rychlost **55 km/h**.

M. Zinek & B. Rathouský